

Vážení divadelní přátelé,

obvykle jsme vás v tomto časopise seznamovali s hracím plánem našeho divadla na následující období... poprvé v jeho historii musíme (ze známých důvodů) učinit výjimku. S tímto rozhodnutím jsme čekali do nejzazšího momentu, kdy jsme museli předat toto číslo do tisku. Dnes, 26. října 2020 nemáme, bohužel, žádné relevantní zprávy o tom, kdy pro vás budeme moci znovu hrát. Jsme připraveni (v okamžiku, kdy se dozvíme, že můžeme obnovit naši činnost) vás co nejrychleji informovat.

V období od 8. června 2020 do 5. října, respektive 12. října 2020 jsme pro vás na našich scénách odehráli 128 představení, které zhlédlo 51 948 diváků, z nichž žádný neurčil návštěvu našeho divadla jako důvod případné nákazy nemocí covid-19. Ze všech divadel v České republice je hlášeno za stejné období celkem pět nakažených diváků (!), z čehož u tří diváků z Liberce nebyla nákaza z návštěvy divadla nakonec prokázána.

Dovolte, abych vám tímto způsobem poděkoval za vaši disciplinovanost, kterou jste při návštěvách našeho divadla projevovali. Velmi dobře víme, že sledování živého divadelního umění s rouškou není vždy příjemné, ale je to jistě mnohonásobně lepší než nemít možnost

divadelní představení navštívit. Jak hlavní hygienička České republiky, paní Jarmila Rážová, tak i (dnes oba bývalí ministři zdravotnictví) Adam Vojtěch a Roman Prymula včetně ministra kultury Lubomíra Zaorálka opakovaně konstatovali, že prostředí divadelních sálů a koncertních síní jsou pro diváky bezpečná.

Naše divadlo se na okamžik, kdy pro vás budeme moci hrát, nadále intenzivně připravuje. Zkoušíme (samozřejmě za dodržování

všech nutných hygienických opatření) nové inscenace, pro které vyrábíme dekorace i kostýmy. Naše práce není žádnou „volnočasovou aktivitou“ (jak tvrdí někteří političtí představitelé) a my se nesmírně těšíme, až vás budeme moci s jejími výsledky seznámit. O vaší důvěře v naši činnost svědčí i to, s jakým zájmem si kupujete Roční předplatné do našeho divadla, které jsme vám nedávno představili. Vaše víra v „lepší příští“ je pro nás nesmírně zavazující.

S přáním dobré mysli, pevného zdraví i s přesvědčením, že vše jednou dobře skončí, se na shledanou s vámi za všechny kolegy z divadla těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

Při focení plakátu pro novou komedii Světáci bylo veselo. Věříme, že bavit se brzy budou i diváci nové inscenace.

Režisér Mikoš Tyc s dramaturgem Janem Šotkovským stále zkouší komedii Bella Figura. Ačkoli premiéra musí být odložena, Lucie Bergerová i Zdena Herfortová se dál pilně připravují.

Premiéra dramatu Noc pastýřů proběhla ještě podle plánu. Režisér Petr Gazdík i herci si ji zaslouženě užili a ti, kteří nový titul ještě neviděli, se mohou těšit na návštěvu divadla hned, jak to bude možné.

Stalo se...

Pokračujeme i v přípravách muzikálu Pretty Woman.

1960–1967

Po odchodu Libora Plevy a smrti Antonína Kurše roku 1960 se vedení divadla ujímá na ředitelském postu Jaroslav Tumlíř. Šéfredi- sérem personálně stabilizovaného souboru je v letech 1961–1963 Jan Fišer (Millerovy *Čarodějky ze Salemu*, Kunderovi *Majitelé klíčů*, Frischova *Andorra*), jako režiséři zde krátce působí Josef Henke a Zdeněk Kaloč, v úloze režijního hosta se jednou objeví i Ladislav Smoček. Událostí se stane režie dalšího hosta Evžena Sokolovského – lyricky fantazijní *Evžen Oněgin* (1960) s Oněginem Jaroslava Dufka, Taťánou Dagmar Pistorové a Lenským Ladislava Lakomého. Po Tumlířově odchodu do důchodu se vrací po čtyřech letech na Slovensku do DbM Libor Pleva, aby coby ředitel připravil fúzi s Divadlem Julia Fučíka a stěhování divadla do nové budovy. Během sezóny 1964/1965 dochází ke sloučení „Mrštíkovců“ s Divadlem

Julia Fučíka – druhý zmíněný soubor tím de facto zanikne. Od 1. 8. 1965 se DbM přestěhuje do prostor bývalého kina Metropol na Lidické ulici 16, kde působí dodnes. Vůči režijnímu experimentátorství, brechtovské poetice a politickému programu činohry Státního divadla se „Mrštíci“ vymezovali divácky přitažlivějším repertoárem a důrazem na herecké výkony (např. Schillerova *Marie Stuartovna* s Dagmar Pistorovou a Jiřinou Prokšovou, 1966). K významnému zlomu dojde roku 1966, kdy brněnská „vyšší místa“ nabídnou post ředitele divadla jeho zakladateli Milanu Páskovi, už přes dekádu úspěšnému řediteli hradeckého divadla. Pásek přijme – roku 1966 se stane uměleckým šéfem a o rok později ředitelem. Jeho triumfální inaugurací se stane *Maryša* (1967) patronů Divadla bratří Mrštíků s Evou Hradilovou v titulní roli.

Alexandr Sergejevič Puškin, Jaroslav Janovský / Evžen Oněgin (1960)
režie Evžen Sokolovský
Ladislav Lakomý (Lenský), Jaroslav Dufek
(Evžen Oněgin)

Friedrich Schiller / Marie Stuartovna (1966)
režie Jaroslav Horan
Karel Janský (Mortimer), Dagmar Pistorová
(Marie Stuartovna)

Lenka Janíková

Kubík mě naučil žít v přítomnosti

Životní příběh Lenky Janíkové by vydal na román nebo filmový scénář. Sama ho však přijímá jaksí samozřejmě a s vědomím, že vše je tak, jak má být. Když jsem přicházela na naši schůzku do kavárny blízko lužáneckého parku, nevěděla jsem, nakolik bude vhodné bavit se i o příteli Jakubu Zedníčkovi a jeho tragickém odchodu. Nakonec nám ale jeho osobnost úplně přirozeně prostupovala celým našim povídáním. „Teď, skoro po třech letech, mám události ohledně Kubíkova odchodu už nějak zpracované a přijaté. Ve vzpomínkách je tu ale přirozeně pořád s námi.“

Zastihla jsem vás v době zkoušení komedie *Bella Figura* a při návratu po mateřské dovolené. S jakými pocity zase naplno naskakujete do divadelního procesu?

Na práci s Miki Tycem a Honzou Šotkovským jsem se těšila, stejně tak na kolegy, se kterými jsem dlouho nezkoušela. Ale bylo jasné, že to nebude jen tak – v době, která otrásá všemi zavedenými zvyklostmi a jistotami. Zkoušení je to ale jinak moc příjemné... tak snad dojdeme až k premiéře.

Loni jste nazkoušela hru *Nebezpečné vztahy* a předloni *Čarodějky ze Salemu*. Plánovala jste se brzy vrátit do divadla?

Neplánovala. Chtěla jsem si mateřství užít a nikam nespěchat. Režisér Miki Tyc mi roli v *Čarodějkách* nabídl už v létě 2017 – tedy v době, kdy byly naší dceři Mayi teprve čtyři měsíce. Takže jsem mu hned chtěla poděkovat a nabídku odmítnout, že mi to přijde ještě moc brzo. Miki mě ale ujišťoval, že mi vyjde ve všem vstříc, že premiéra bude až další rok v únoru, kdy už bude mít malá rok, a ať si to nechám v klidu projít hlavou. A pak mě tehdy hodně přesvědčoval hlavně Kubík (přítel Jakub Zedníček – pozn. aut.), ať to zkouším, že si vyjedná v divadle volno, bude s malou a všechno to zvládneme. Podpořila ho v tom i jeho máma, že taky vypomůže s hlídáním. A vlastně jak potom Maya rostla, vnímala jsem, že by bylo fajn, kdyby se Kuba s Mayenkou mohli takto intenzivněji sblížit. Ale pak se stalo, co se stalo, a já tehdy jen do divadla vzkázala, že z toho vystupuji.

Jak to přijali?

Tehdy mi Miki napsal, že na mě prostě počkají, že budou zkoušet beze mě a já do toho naskočím, až to půjde. Nedokázala jsem si to představit, šok z té události byl obrovský. Všechny nás to ochromilo, mozek nebyl vůbec ochotný tu informaci přijmout. Nebyla

jsem tehdy nějakou dobu ničeho schopná, jen kojit malou a být s ní. Téměř celý leden jsme prožily společně s Kubovou mámou a sestrou Adélkou a vzájemně se držely, ani můj brácha nechodil do práce a byl s námi doma. Hodně nám pomáhalo, že jsme v tom byli všichni společně takto intenzivně ponořeni. Zvedla se samozřejmě taky obrovská vlna podpory od přátel, kolegů i mně neznámých lidí. Úžasné pak byly moje blízké kamarádky a spolužačky z JAMU Evelínka Studénková a Majka Lalková, které nám chodily pomáhat. Vařily, uklízely, mluvily o tom se mnou, stejně tak Ivanka Odehnalová, která byla v pokročilem stupni těhotenství. Nikdy jim to nezapomenu! A v neposlední řadě mě pak obrovsky podržel i pan ředitel Moša, i jemu patří velký dík.

Kdy jste tedy potom naskočila do zkoušení?

Až chvíli před generálkami, kdy už měli ostatní v podstatě všechno hotové a bylo třeba doaranžovat jen obrazy se mnou. Říkala jsem si, že buď mě to položí, anebo naopak pomůže. Ten příběh totiž hodně korespondoval s mou situací, na konci hry moje postava taky přijde o muže. Napřed jsem si to i kvůli této okolnosti nedovedla vůbec představit, ale postupně jsem se v tom uvolnila. Kolegové byli skvělí a snažili se mi to usnadnit. Generálky jsem pak všechny probřečela. Chvilí předtím, než můj muž Peťa Štěpán odcházel na popravu, měli jsme tam spolu takový intimní dialog. V podstatě jsme se loučili, protože bylo jasné, že naše situace nemá žádné přijatelné řešení. A já tam vždycky viděla Kubu, vedla jsem ten dialog s ním. Tím, že odešel tak rychle a neměli jsme šanci si cokoliv na rozloučenou říct, dostala jsem alespoň takovouto příležitost si to loučení prožít. Celý generálový týden

S Petrem Štěpánem v představení Čarodějky ze Salemu, režie Mikoláš Tyc

pak pro mě byl takovou terapií. Při pozdějších reprízách už pak pro mě bylo naopak čím dál těžší do toho znovu a znovu vstupovat. Už jsem to měla odžitá a musela jsem si k tomu hledat jiný přístup.

Jak dlouho jste spolu s Jakubem byli?

Od roku 2011, takže téměř sedm let. Sblížili jsme se při zkoušení muzikálu *Chicago*. Ani jednoho z nás tehdy nenapadlo, že by to mohlo vyústit až v to, že spolu jednou budeme mít dítě. Kubík byl tehdy čerstvě po škole, zrovna nastupoval do divadla do angažmá, já už tam naopak několik let byla. Chvíli si z nás i někteří kolegové dělali legraci, byl mezi námi totiž rozdíl jedenáct let. Na nic jsme netlačili, bylo nám spolu prostě dobře a všechno tak nějak přirozeně plynulo.

Stačila jste Jakubovu životnímu tempu a energii?

Kubík byl vzdušné znamení, takže neustále lítal někde v oblacích. Já jsem naopak zemské znamení, tak jsem ho stahovala zpátky na zem. Naše dcera je Vodnářka, také ráda lítá v oblacích, ale umí se i uzemnit – je ta-

ková kombinace nás obou. Kubík žil rychle a naplno, byl extrémista. Nikdy to s ním nebyla zlatá střední cesta. Uměl být extrémně šťastný, ale taky extrémně nešťastný. Uměl ale taky naplno prožívat přítomnost a to jsem se od něj učila a dnes ji i díky Mayence žiju. Děti taky umí úžasně zpřítomňovat. Dřív jsem bývala hodně plánovací, žila jsem často v budoucnosti, teď mnohem víc prožívám přítomný okamžik.

Jak moc změnilo váš vztah narození dcery?

Vztah to až tak neproměnilo, spíš nás to víc propojilo. Předcházelo tomu proces, v němž jsme si na miminko nějakou dobu museli počkat. Kubík si to taky dlouho nedokázal vůbec představit, že by se stal otcem. Ten správný čas potom přišel v době, kdy jsme na to byli už oba připravení. Naprosto zásadním společným prožitkem pak pro nás byl samotný porod.

Byl u něj s vámi Jakub?

Ano, a byl velkou oporou. Byl to on, kdo držel Mayu jako první a podával mi ji. Rodila jsem jen s porodní asistentkou a díky její

S Jakubem Zedníčkem v představení Král Lear, režie Stanislav Moša

i Kubově úžasně podpoře jsem prožila nádherný, přirozený porod, bez jakýchkoliv zásahů. Byl to silný transformační zážitek. Dodnes si umím živě vybavit ten pocit obrovského přívalu štěstí, které jsem pocítovala, když jsem naši dcerku poprvé uviděla a položila si ji na sebe.

Jak potom Maya vnímala odchod táty?

Když se to stalo, bylo Mayence deset měsíců. Byla u mě od prvního momentu, kdy jsem se to dozvěděla. Celé to se mnou prožívala, společně jsme se tím vším proplakaly, společně jsme se s ním byly rozloučit. Mám ve svém životě podobnou zkušenost – mně umřela maminka, když jsem měla tři roky. Tak vím, jak je důležité dítě od takové události neoddělovat, jak je potřeba ho taky nechat si to na své úrovni prožít, mluvit s ním o tom, co se stalo. Nedělat ze smrti tabu.

Vzpomíná tedy Maya na tatínka?

Vzpomíná a mluví o něm často. Teď už má tři a půl roku a umí svoje pocity dobře vyjádřit. Někdy třeba říká, že je smutná, že tady už tatínek není. Nebo se ptá, proč musel umřít.

Ale nesetrvává v nějakém smutku nebo trápení. Povídáme si o tom, co se stalo, o tom, co cítí, ví, že smrt k životu neoddělitelně patří. A nějakou dobu už se mě chodí ptát, kdy potkáme nového tatínka. Dokonce už o tom má i svoji představu, jak by ty okolnosti měly vypadat ☺ Miluje dívat se na fotky a videa s tátou. Vlastně poslední video, které jsme s Kubíkem doma natočili, je, jak Mayenka udělala první samostatné krůčky směrem k němu...

V životě vás potkalo několik silných mezníků. Co jste si z nich odnesla?

Vědomí, že všechno má svůj význam a důvod. Že i ty těžké okamžiky k životu patří a něco nám přináší. Došla jsem postupně k tomu, že si sem přicházíme každý odžít to, co potřebujeme, ať je to cokoliv. Ale taky že máme možnost se rozhodnout, jestli se tím životem protrápíme nebo ho budeme žít v radosti.

Text: Lenka Kolegarová, foto: Nikol Wetterová a Tino Kratochvíl

In memoriam

Martin Havelka (10. 7. 1958 – 2. 10. 2020)

Vážení smuteční hosté, vážené kolegyně, vážení kolegové,

sešli jsme se tady dnes, abychom se rozloučili s Martinem Havelkou, naším kamarádem, skvělým hercem, báječným výtvarníkem a velkým člověkem. Dnes to ještě můžeme udělat tady na Hudební scéně, byť v omezeném počtu.

Martin se stal naším kolegou v roce 1999, v roce, kdy jsme připravovali koncept této divadelní budovy. (Tehdy jsem netušil, že ji kdy budeme využívat i takto.)

Do našeho souboru přišla výjimečná herecká bytost, která kromě svého umění s sebou přinesla hned několik vzácných vlastností, s nimiž v tom nejlepší slova smyslu průběžně infikovala všechny své kolegy.

Absolutní nasazení, absolutní upřímnost, absolutní ztotožnění se s postavou, kterou hrál. Mimořádně, až dětsky citlivý často (avšak mimovolně) používal masku drsnáka, za níž se vždy skrývala jeho nesmírně křehká duše. Svým nádherným uměním potěšil nespočet diváků. Miloval onen zázračný okamžik své jevištní existence. Totálně se mu odevzdával a diváci za to milovali jeho...

Pro udělení Křídel v anketě našeho divadla za sezónu 2014/2015 byl Martin požádán, aby vytvořil ceny. Vyřezal nádherné púlme-

trové klauny s křídly. Shodou okolností mám jednoho doma za inscenaci muzikálu *DUCH*. Stojí na pianu a jednou se našemu kocourovi podařilo jej shodit na zem a klaun tak přišel o jedno křídlo. Nejdřív jsem se Martinovi svěřil s tím, co se stalo, a on mi hned nabídl, že ať ho přinesu a on mu to křídlo spraví. Ale já si mezitím na toho svého klauna s jedním křídlem zvykl. Stojí dál na pianu a jeho ulomené křídlo mám nad psacím stolem. Řekl jsem to Martinovi a on mi odpověděl, že rozumí a že je to i takhle správné. Patří k sobě, i když už spolu nejsou. Jsou věci, které když se zlomí, už se nikdy nepotkají... a jsou jiné, které budou i přesto navěky patřit k sobě. Tak jako Martin a tohle divadlo, tak jako jím vyřezaný andělský klaun a jeho ulomené křídlo.

My všichni, kteří děláme divadlo, jsme dnes klauny s jedním křídlem – tím druhým (doufám, že jen na pár dnů ztraceným) je naše obecenstvo.

Milý Martine, děkujeme Ti za všechno, čím jsi nás obdaroval a čemu jsi nás naučil.

Čest Tvé památce!
Stanislav Moša

Martine, rudý bratře,

nikdy jsem si nedovolil Tě tak oslovit, nejsem životním indiánem z přesvědčení jako Ty a zdálo by se mi to patetické... Ty jsi mi ale v poslední době „můj bílý bratře“ říkal, tak Ti to alespoň dnes vrátím...

Tvůj odchod mě, bratře, zasáhl víc, než bych čekal. Víš moc dobře, že když jsme spolu před krátkým časem telefonovali, říkali jsme si, že máme společnou víru v Tvůj návrat!

To, že někdo Tvé síly, odhodlání a sveřeposti odejde, je tak špatně představitelné, že je ta doba od chvíle, kdy jsi naposledy zavřel oči, jako absurdní sen, ve kterém čekám, že nějaká Tvá mystifikace přece jen ještě přijde... Udělal sis však ze mě trošku důvěrníka, a tak jsem dávno věděl, s čím bojuješ a jak. I to, jak nepochybuješ o svém vítězství! Dokázal jsi tím mimo jiné, že to, o čem tak často vyprávíme v našich příbězích, nejsou pouhé romantické představy, že člověk sku-

tečně může dokázat zpříma přijmout nebezpečí smrti – nejen na kolenou žít...

Přál sis dál pracovat, dělat vše normálně jako by se nic nedělo, nechtěl jsi, aby kdokoliv věděl, s čím se potýkáš. Když jsem Ti chtěl, v rámci role, něco ulehčit, říkal jsi: „Peťo, jen žádné úlevy, když s tím začneme, život ztratí smysl.“

V kontextu toho, co nyní všichni prožíváme, na to pořád myslím, kéž by nás lidé jako Ty dokázali poučit a uvědomili bychom si, že život je třeba žít přes všechny strasti stále, každou minutu, protože jednou každá ztracená minuta bude chybět...

Musím myslet na to, jak jsi šel tenkrát – čtvrtek to byl – na poměrně vážnou operaci a už v sobotu jsi jel hrát *Jméno* do Českého Těšína, a tam jsi získal cenu za nejlepší výkon festivalu.

A ještě před nedávnem mi Tvá krásná žena Iva říkala, jak slabněš, a přesto jsi mi Ty sám

vyprávěl, jak jsi jako vždy vyjel na dřevo, zapadl autem a musel jít domů tři kilometry pěšky, nebo jak sis vyjel na motorce, ta se na Tebe překlopila a nějaká paní – Tobě silákov – musela pomoci ji zvednout...

Silákov – to mi připomíná historku, co rád vyprávím. Taky snad nejsem žádný drobček, ale nemohl jsem ani za nic otevřít jakousi láhev, bouchal jsem s ní, zkoušel to s utěrkou, aby mi to neklouzalo, páčil jsem to nožem a Ty povídáš: „Peťo, co to děláš? Půjč mi to!“ Vzal jsi ji do těch svých velkých dlaní a hotovo. Nějaký holky tam seděly, ale byla to pro mě přijatelně milá potupa...

Od chvíle, co jsi odešel, mi pořád někdo volá a chce, abych o Tobě něco řekl. Jaký jsi byl člověk, herec, kolega... Víím, co chtějí slyšet, a přesto nevím, co mám říkat! Snažím se jim vysvětlit, že je to, jako by chtěli jednoduše popsat moře – bouřlivé i klidné, hlasité i tiché, hluboké ale taky s mělčinami,

nebezpečné i přátelské, ničivé i životodárné, nezkratné i přizpůsobivé, pěnívě i zádumčivé, zpupně krásné... Promiň, nic lepšího jsem nevymyslel... Ivanka se mě ptala, kde se vzal náš vztah? Přemýšlím a fakt nevím – my jsme přece nebyli žádní kámoši z mokré čtvrti. Odpověď je někde mezi nebem a zemí – vztah – to je to správné slovo, prostě byl... Měl jsem Tě rád a Ty jsi podle všeho měl rád mě. Taky se to moc nedá popsat...

Jsem zmatený a smutný – věřím ale, že Tvá duše je teď navždy svobodná, a to je útěcha – v našich představách!

A navíc – včera při představení *Noci pastýřů* létal nad jevištěm celý večer motýl... Je to 41 let, co jsem na tom jevišti stál poprvé a nikdy jsem o něčem takovém neslyšel. Je fajn, že sis ještě zaletěl... pobýt...

Sun sun – fun fun ... můj rudý bratře!
Petr Gazdík

3x Pretty Woman

Svetlana Janotová, Hanka Holišová a Tereza Navrátilová. Tři půvabné dámy, které v současné době asi nejvíce spojují dvě slova – *Pretty Woman*. Setkali jsme se jednoho odpoledne, ihned po zkoušce, v Divadelním klubu. Ač čtyři hodiny pracovaly, zpívaly, tančily, hrály a mluvily, dorazily na setkání tři opravdové grácie. A jak by taky ne. Vždyť právě ony jsou *Pretty Woman* a pro mě byla čest sedět u jednoho stolu se třemi takto krásnými ženami. A krásné bylo také naše povídání, ze kterého vznikl následující rozhovor.

My se právě teď setkáváme po jedné ze zkoušek muzikálu *Pretty Woman*. Prozradíte nám, jak zkoušení probíhá?

Svetlana: Tak zrovna dnes jsme opakovali všechny naaranžované obrazy – od začátku až do jedenáctého obrazu.

Tereza: Vlastně až po „svině klouzavý“ ☺ A zítra se vrhneme na další scény.

Svetlana: Pro mě je to zároveň po pěti letech první velká muzikálová role s velkým zpíváním, tak musím přiznat, že zkoušení jako takové je pro mě celkem náročné, ještě k tomu se dvěma dětmi doma – to si člověk opravdu nachází hůře čas na takové to samostatné rozvíjení, ať už herecké, nebo pěvecké. Ale je to krásná výzva, tak věřím, že to všechno zvládnou.

Tereza: Pro mě je to šrumec jako blázen ☺ Je to takový rychle jedoucí vlak a snažím

se držet krok s ostatními, když vidím, jak všichni všechno rychle zvládají. Snažím se hlavně nepolevovat v přípravě a přiznám se, že k tomu mám opravdu velký respekt. Je to především o obrovské koncentraci a oproti Svetlance mám výhodu, že doma na mě zatím nečekají děti.

Svetlana: Pozor ale, Terezka zase studuje vysokou školu, tak to také není úplně jednoduché ☺

Tereza: No, to je taky pravda. Pro mě je důležité mít čas, písničky si nazpívat, aby se usadily, ale určitě si vše užívám tak, jak to je. Navíc práce s panem režisérem Stanislavem Mošou je velmi příjemná. Pan ředitel má přirozenou autoritu, ale necítím se pod tlakem nebo ve stresu či strachu. Opravdu na zkušebnách panuje příjemná nálada i atmosféra.

Nemůžu se nezeptat – jste fanynkami filmové předlohy k tomuto muzikálu?

Hanka: Už je to hodně dávno, co jsem tento film viděla poprvé. A rozhodně jsem ho viděla víckrát, je to taková krásně romantická pohádka, kterou asi u TV prožívala spousta z nás, včetně mě.

Svetlana: Já fanynka jsem. Film jsem viděla několikrát, poprvé asi někdy v pubertě a ta Julia pro mě byla naprosto odzbrojující, krásná, vtipná – prostě skvělá. Asi bych netvrdila, že to je můj nejoblíbenější film, ale ráda ho mám.

Tereza: Tak pro mě je to opravdová „srdcovka“. Asi bych dokonce řekla, že jsem Krtečka plynule vyměnila za *Pretty Woman* ☺ Když jsem jako malá byla u babičky, pouštěla jsem si to na videokazetě neustále dokola, oblíbila jsem si Julii a pak jsem dlouho nedokázala pochopit jak to, že ta Julia není s tím Richardem Geerem doopravdy ☺ A dodnes je pro mě 23. prosinec spojen s *Pretty Woman*, k tomu deka, vaječný koňak a kočky.

Ptám se proto, že když jsme oznámili nasazení titulu *Pretty Woman*, dostalo se nám neuvěřitelného množství kladných ohlasů, a to především od fanynek. A tak nás všechny určitě bude zajímat, jak moc si je film podobný s muzikálem?

Hanka: Muzikál vychází z filmové předlohy, takže podoba tam je značná.

Svetlana: Ale ne úplně, na to by se měl divák asi trochu připravit.

Hanka: V představení budou i scény, které jste ve filmu vidět nemohli.

Svetlana: Fajn je, že divadelní scénář napsali ti samí autoři, kteří napsali i scénář filmový. Některé scény jsou upravené, ale to zásadní tam samozřejmě zůstává.

Hanka: A já ještě doplním, že hudbu napsal Bryan Adams a Jim Vallance, líbí se mi, je to takový pop-rock, akční, taneční, veselý i tklivý. Má každopádně grády.

Před chvílí jsme nakousli ty zásadní momenty – často se ve spojitosti s filmem *Pretty Woman* mluví právě o ikonických až kultovních scénách.

Hanka: Těch scén je několik, v paměti mi hodně zůstala scéna ve vaně, kdy si Vivi-

an šťastná zpívá, taky scéna večere a „svině klouzavý“, ale taky okamžik, kdy ji vyhazují z obchodu, kde chce nakoupit oblečení. Podobnou situaci jsem před pár lety zažila v jednom brněnském butiku a nikdy to z hlavy nevymažu, pořád jsem naivně doufala, že jde o nedorozumění, a nešlo. Takže možná ten film zas až taková pohádka není.

Tereza: Samozřejmě, taky se mi vybavila scéna z butiku a ta nebude chybět ani v té naší divadelní verzi.

Svetlana: A pro mě je tam jedna scéna, ze které jsem trochu nervózní už teď, a to je ten moment, kdy Edward nabídne Vivian náhrdelník, ona si ho chce vzít, Edward zaklapne krabičku a Vivian se tak úžasně rozesměje ☺ A tady se nechám asi Julií inspirovat a zjistím, jak by se to dalo hezky napodobit.

A tady mě zrovna napadá otázka – nebojíte se srovnávání s filmovou Vivian?

Hanka: V mém případě je myslím na první pohled zřejmé, že s filmovou Vivian nejsme úplně dvojnice ☺ Věřím, že si najdeme svou vlastní, ale podobně sympatickou verzi té filmové Vivian, a hlavně že lidi půjdou na živý divadelní zážitek, budou fandit nám i příběhu a užijí si s námi pohodový večer.

Tereza: Myslím, že kostýmy si třeba podobné budou, ale nikdo po nás samozřejmě ani nechce, abychom kopírovali Julii Roberts. Zkouším si k této postavě také najít cestu sama s tím povědomím, že vím, jak se ve filmu chová. Ale kopírovat ji nebudeme, to by asi ani nebylo dobré.

Svetlana: To by nám asi ani nevyšlo ☺ Ale jsou střípky, které už mají diváci tak uchované, že kdybych některé věty řekla úplně jinak, tak by mohl být i nějaký filmový fanoušek opravdu zklamaný. Ale nikdo nás do imitace netlačí, každá jsme jiná, a tak bych řekla, že pro nás může být Julia Roberts například inspirací.

A jaká vlastně je divadelní Vivian? Je stejná jako ta filmová?

Hanka: Ještě ji hledáme, jsme teprve na cestě. Určitě z filmové Vivian nějakým způsobem vycházíme, ostatně, film je předlohou tohoto muzikálu, ale zároveň jsme každá v alternaci jiná a vneseme do naší Vivian kus sebe a svého vidění této postavy. Vzhledem bych se k ní klidně ráda přiblížila, ale ty centimetry do výšky už asi nedoženu ☺

Svetlana: Já ji vnímám jako osobu, která se dokázala srovnat s osudem a s poměry,

ze kterých vychází. Líbí se mi, jak se životem bojuje a zároveň je vtipná, schopná, má šarm a sílu a je to taková holka, která se neztratí a přitom je vlastně velmi zranitelná.

Svetlanko, ty už jsi několik filmových postav, které se objevily na našem jevišti, hrála – ať už to byla Alex v muzikálu *Flashdance*, nebo Molly v muzikálu *DUCH*. Podíváš se před samotným zkoušením na tyto filmy?

Svetlana: Programově to určitě nedělám, ale když vím, že se plánuje stavět nějaká scéna, a vzpomenu si, že právě tato scéna patří mezi ty kultovní, tak se na to někdy i podívám, abych třeba okoukala nějakou „fintičku“. Nedávno jsem si třeba pouštěla úryvek z *Pretty Woman*, abych zjistila, jak Julia Roberts chodí. Nejčastěji jsem se tak koukala na *Flashdance*, kde byla podobná choreografie, ale jsou to opravdu jen střípky, kterými se inspiroji, občas to i můžu vnímat jako návod a pak jdu vlastní cestou.

Něco jiného je pak ale hrát postavu, která byla reálná. Tam si myslím, že studium té postavy, toho konkrétního člověka je opravdu zavazující.

A než jste začaly zkoušet *Pretty Woman* – podívaly jste se na film?

Tereza: Já jsem se tedy ještě nedívala, to si asi nechám až po premiéře ☺

Hanka: Já jsem se podívala jen na první část filmu, abych si připomněla atmosféru a taky energii filmové Vivian.

Hani, ty máš s napodobováním známých osobností díky účasti v reality show *Tvoje tvář má známý hlas* zkušenosti. Myslíš, že máš oproti Terezce a Svetlance výhodu?

Hanka: To určitě ne, to je trošku jiná disciplína, nesnažíme se nikoho vyloženě napodobovat, takže tyto zkušenosti nijak nevyužiji.

Terezko, ty jsi pro našeho diváka novou, na konkurzu objevenou tváří...

Svetlana: Já jsem tedy ráda, že dnes můžeme dělat tento rozhovor, protože jsme ještě neměly čas se s Terezkou potkat u kávička, tak mám radost, že i já se něco dozvím ☺

Tereza: Jak s oblibou říkám – já jsem Terezka z Hulína ☺ Takže zatím stále dojíž-

dím do Brna, ale už začínáme zkoušet ráno i večer, a tak už jsem si našla zázemí i tady, v Brně. A do toho ještě stále často jezdím do Prahy, kde studuji vysokou školu a zároveň jsem i dělala vokalistku v kapele Janka Le-deckého. Tak jsem stále na cestách, ale alespoň mě to donutí si konečně udělat řidičák ☺ Jak jsi říkal, do *Pretty Woman* jsem se dostala přes konkurz, na který mě upozornila maminka. Chvilku jsem váhala, ale pak mi napsal i kamarád Aleš Slanina, že má dojem, že typově bych se i hodila, a tak jsem to zkusila. Byla jsem úplně poslední v poslední skupině a možná právě to mi přineslo štěstí. Trochu jsem se obávala při taneční části konkurzu, ale zabojovala jsem, postoupila k předzpívání a když se mě pak komise ptala, co bych si tak představovala hrát, projel mnou úžasný až neskutečný pocit – já jsem se asi líbila ☺ A druhý den mi pak volal pan ředitel, který mě pozval na schůzku, kde mi oznámil, že by to se mnou divadlo zkusilo, a já byla šťastím bez sebe ☺

Já tedy vím, že tvá poslední role v muzikálu je role Julie v muzikálu *Romeo a Julie* – dívka, která poznává lásku, a teď rovnou prostitutka Vivian. To je asi velký skok?

Tereza: No, to tedy. Ale je dobře, že ty role nepřišly naopak ☺

Tento film je vlastně taková pohádka o Popelce, a tak se vás zeptám: jste tři a každá máte jeden z kouzelných oříšků – co byste v něm chtěly najít?

Hanka: Lexikon kouzel, se kterým bych spoustu věcí, které se teď kolem nás dějí, zařídila jinak.

Svetlana: Kdybych to měla vzít globálně, tak především pochopení, porozumění a asi takovou tu lidskou pospolitost. A kdybych si mohla vzít část toho oříšku pro sebe, tak bych si přála, abych tuto roli zvládla zahrát a zazpívat se ctí a abych byla spokojena nejen já, ale i divák.

Tereza: Tak začnu jako Svetlanka, ať skončí tato zvláštní a těžká doba. A v tom mém vesmíru bych si přála, aby se ty vody, do kterých jsem vplula, hned tak neuklidnily. A těším se na to, že přijde den, kdy se mi podaří obstát před diváky na jevišti, do toho se mi

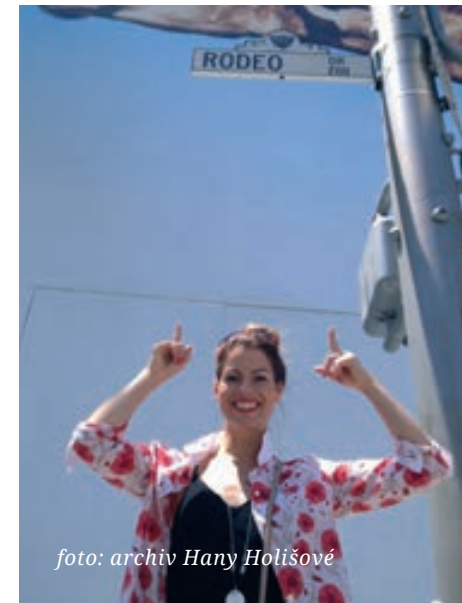

foto: archiv Hany Holišové

bude dařit ve škole a že z mého současného života nevyjde žádný důležitý aspekt.

A ještě rychlá anketa na závěr: Diamanty nebo růže?

Hanka: Růže

Tereza: Růže

Svetlana: Růže

Vana nebo postel?

Hanka: Postel

Tereza: Postel

Svetlana: Dlouhá vana a pak dlouhá postel ☺

Módní butik nebo secondhand?

Hanka: Jak kdy

Tereza: Secondhand

Svetlana: Něco mezi – asi nejspíš H&M ☺

Restaurace nebo bistro?

Hanka: Bistro

Tereza: Restaurace

Svetlana: Mekáč? ☺

Hollywood nebo Brno?

Hanka: Holišwood a Brno

Tereza: Brno

Svetlana: Brno

Text: Luboš Goby, foto: Nikol Wetterová

In memoriam Ivan Kříž

foto: Tino Kratochvíl

...bylo mi sedmnáct, studoval jsem na gymnáziu v Ostravě Porubě. Každý čtvrtek jsme spolu s jedním kamarádem v místní knihovně připravovali večery, v nichž jsme těm, kteří měli chuť přijít, představovali poezii různých známých i méně známých básníků. Mezi policemi plnými knih se tam scházelo tak na 60 posluchačů a po každé naší produkci jich několik s námi zůstalo, abychom si povídali o nejrůznějších věcech. Všechno se to dělo díky laskavosti paní knihovnice, která nám prostory v knihovně poskytovala a pro naše diskuse nám připravovala i malá občerstvení.

A pak, při jednom povídání, jsem jí řekl, jak jí závidím její povolání a jak bych si sám přál mít kolem sebe tolik knih co ona a libovolně si mezi nimi vybírat. Odpověděla: „Všechny ty knihy, co tady jsou, bych vyměnila za jedinou, za *Pravdu o zkáze Sodomy* od Ivana Kříže.“ A jedním dechem dodala, že je ta kniha na indexu a že ji mnoho chytrých lidí v naší zemi považuje za nejlepší českou prózu, která byla kdy napsána...

A já tu knihu, představte si (!), měl v knihovně svých rodičů! Moje maminka ji dostala od

bratra v lednu 1969 k narozeninám. Náhoda. Po pár týdnech totiž ze zvůle nových mocipánů zmizela z pultů knihkupectví. Hned jsem po ní sáhl. Nebyla to první kniha, kterou jsem četl ve třídě pod lavicí. Ale byla prvou, již jsem poté, co jsem ji dočetl, musel přečíst znovu a v klidu. A tak jsem „naoko onemocněl“, abych si ji opravdu užil. Pak jsem ji půjčoval kamarádům a známým a doslova je nutil ji číst. Všichni byli nadšeni.

Když jsem pak končil studium režie na JAMU, byl jsem rozhodnut tento román zdramatizovat a uvést na divadle, abych s ním touto formou seznámil co nejvíce lidí. Zjistil jsem si, kde Ivan Kříž bydlí, ohlásil se u něj a když mě přijal, vyznal jsem se mu ze svého snu. Psal se rok 1983 a on mi s pro něj tak typickým laskavým i vědoucím úsměvem řekl, že mi dramaturzi svého románu dovolí udělat, ale že to stejně k ničemu nebude, protože ji nakonec nikdo nedovolí uvést. Ve své tehdejší naivitě jsem byl šťastný i smutný zároveň. Požádal jsem ho tedy, že když už se mi nepodaří uvést *Sodomu* na divadle, zdali by mi nemohl svůj román alespoň podepsat. Řekl, že moc rád, a tak jsem

tu svou knihu vytáhl z aktovky. Nebyla to jen tak obyčejná kniha. Byla to kniha, která prošla rukama nespočetných čtenářů. Byla osahaná, písmo rozmazané, byla stejně tak otrhaná jako i polepená... Byla v tom nejlepší slova smyslu očtená. Pan Ivan Kříž si tou čtením poničenou knihou listoval a já mu v očích uviděl slzy... nebylo divu, vždyť zničehonic měl v rukou očitě svědectví toho, že jeho dílo přes všechna příkoří stále žije. Neuvěřitelné se nakonec stalo skutkem a *Pravda o zkáze Sodomy* měla premiéru 4. února 1989 na jevišti tehdejšího Divadla bratří Mrštíků. Dodnes netuším, kdo nebo co stálo za tím, že se nám to podařilo právě ještě v období totality. Naše inscenace se pak po sametové revoluci dočkala dokonce i televizního záznamu.

Všichni, kteří jsme na této inscenaci pracovali, jsme nebyli zamilováni jenom do tohoto románu. Půjčovali jsme si mezi sebou i jiné knihy Ivana Kříže a vyprávěli jsme si o nich. Vyprávěli jsme si o jeho nadšené víře v sílu lidské vůle, již zasvětil román *Velká samota*, vzrušovala nás neobvyklá provokativnost románu *Unavený bůh*, dojímalá nás otcovská starostlivost novely *První den mého syna* a fascinoval nás otevřený a upřímný zájem o osud lidské civilizace zcela unikátně popsaný v románu *Nebezpečné znalosti*. Přečetli jsme tak postupně všechno, co napsal.

Českou kinematografii Ivan Kříž obohatil o řadu poctivých a účinných filmů jako scenárista ve spolupráci s režisérem Ladislavem Helgem a Česká televize zrealizovala několik inscenací podle jeho scénářů.

Mrzí mě, že jsme se nemohli potkávat častěji, avšak pokaždé, když jsme spolu mluvili, byl jsem jeho nadhledem, jeho vzdělaností, jeho přirozeným humanismem, jeho nadšenou vírou v lepší příští, jeho laskavostí nabíjen vzácnými informacemi i popudy k jiným pohledům na náš svět. Byl to on, kdo nejenom mě přesvědčil o tom, že chci-li mít vliv na věci kolem nás, musím se o to aktivně snažit. Opoprchoval pasivní rezistenci a celý svůj život aktivně bojoval, ať už na půdě Svazu československých spisovatelů či České národní rady, kde byl členem jejího předsednictva

v letech 1968–69 i předsedou jejího kulturního výboru. Po okupaci naší země armádami Varšavské smlouvy odmítl podepsat spolupráci s kolaboranty, a proto musel zanechat jakékoliv publikační práce. On, který psal pro Rovnost, on, kdo byl jedním ze zakladatelů Hosta do domu, on, který psal do Bloku, Rudého práva, Mladé vesnice, Světa v obrazech, Mladé fronty, Literárních novin, Květů, Osvětové besedy, Zemědělských novin, Kultury, Plamene, Kulturní tvorby, Brněnského večerníku, Práce, Svobodného slova, on, pro kterého bylo psaní základním způsobem existence, odešel v roce 1973 raději pracovat jako vychovatel mládeže ve Výchovných ústavech pro mládež v Olešnici na Moravě a od roku 1978 ve Stráňkách u Kroměříže. Nepokořen se věnoval práci, o níž byl přesvědčen, že má pro náš svět větší smysl než jakkoliv v pokřivené pokloně sloužit totalitnímu režimu. I proto mu po sametové revoluci nabídnula nová společnost funkce, které mu vzhledem k jeho vzácným morálním vlastnostem náležely. Byl zvolen předsedou Obce moravskoslezských spisovatelů, stal se ředitelem brněnského studia Českého rozhlasu... V jednom z našich rozhovorů mi s úsměvem řekl: „Víte, Stanislave, mě a se mnou celou tu naši revoltující generaci nepotrestali tak fatálně, jako by se to stalo v minulosti. Ještě v období druhé světové války bychom byli jako nepřítel režimu stejně jako můj táta popraveni, po válce by nás zavřeli do kriminálu, ale po osmašedesátém nám, jenom, nedovolili pokračovat v naší práci.“

S hlubokou úctou vždy smýšlel o těch, kteří sloužili dobré věci, a s moudrým ironickým nadhledem pak hovořil o těch, kteří viděli vždy a ve všem na prvním místě hlavně sebe. Nezlobil se na ně, neopovrhoval jimi, bylo mu jich jenom líto. Choval se jako skutečný aristokrat.

Vážený a milý pane Ivane Kříži, Vaše rodina ve Vás ztratila svého tatínka, dědečka a pradědečka. Pro mne a pro mnoho, mnoho dalších ze světa odešel náš duchovní otec.

Čest Vaší památce!
Stanislav Moša

sleva až
-69%

**Letos nakupte
a příští rok
v klidu montujete**

Plastová, dřevěná a hliníková okna
www.oknostyl.cz

Záskoky

Grand Hotel, režie Stanislav Slovák

Nemoci se divadelnímu provozu samozřejmě nevyhýbají v normální době ani za epidemie. Dříve, než jsme museli divadlo zcela zavřít, jsme i přes častější onemocnění v řadách hereckých souborů odehráli 128 představení, a to díky tzv. záskokům. Hned na začátku sezóny museli Barbora Remišová a Michal Matěj v krátkém čase zvládnout nemalé taneční role v muzikálu *Grand Hotel*. V dramatu *Antonius a Kleopatra* zaskakoval Aleš Slanina hned dvakrát, jednou

za kolegu Petra Halberstadta, podruhé za Viktora Skálu, Jiří Ressler zase nahradil Daniela Rymeše a Stanislav Slovák Ondřeje Studénku. V muzikálu *Poslední loď* se v nových rolích představili Pavla Vitázková, Lukáš Vlček a Daniel Rymeš a už v generálkách *Noci pastýřů* museli za kolegy zaskočit Eva Jedličková a Jakub Przebinda. A v kabaretní féerii *Osmičky* musel kolegu nahradit režisér inscenace Stanislav Slovák. Ne vždy šlo o záskoky z důvodu nemoci, došlo k nim i z organizačních důvodů, např. aby se mohla komedie *Žebrácka opera* odehrát na festivalu v Plzni. Přelom léta a podzimu byl na záskoky bohatší, než je obvyklé, i přesto jsme ale každý večer otevřeli dveře do našich sálů a věnovali divákům neopakovatelný zážitek, jakým je představení. Každé takové setkání mezi jevištěm a hledištěm je totiž originální, výjimečné, a i proto je nechceme nahrazovat populárním streamováním a vysíláním online. Divadelní provoz si zkrátka umí poradit téměř ve všech situacích a jsme připraveni co nejdříve naše dveře zase otevřít. Těšíme se na vás!

Poslední loď, režie Stanislav Moša

**„Bez kultury, a tudíž bez svobody, kterou s sebou kultura přináší,
není i ta nejvyspělejší společnost nic než džungle.**

Proto je každý opravdový akt tvorby darem budoucnosti.“

(Albert Camus, Mýtus o Sisyfovi)

V pondělí 12. října se na více než 100 místech České republiky rozsvítily „majáky české kultury“, které měly připomenout, že kulturu žádná epidemie „nezasáhne“. Jasným světlem svítilo samozřejmě i naše divadlo.

Musíme si pomáhat

Jan Mazák získal Zlatou medaili prof. MUDr. Jana Janského. Ta se uděluje za 40 odběrů pravidelným dárcům krve. I touto cestou je možné se zapojit k pomoci, která je v těchto dnech tolik potřeba. Gratulujeme Honzovi a věříme, že se mezi námi najde spousta dalších takových „hrdinů“.

Vážení diváci, v návaznosti na usnesení vlády, která pro území České republiky vyhlásila nouzový stav, pozastavujeme na toto období prodej na všechna plánovaná představení. Představení, která nebudou odehrána, zrealizujeme v náhradních termínech, které divadlo zveřejní dle možností daných výjimečnou situací. Již zakoupené vstupenky tedy zůstávají v platnosti. Zároveň se omlouváme, že v tomto čísle nenajdete listopadový a prosincový hrací plán. V tuto chvíli je nemůžeme uveřejnit, protože čekáme na další rozhodnutí vlády v souvislosti s vývojem epidemiologické situace. Sledujte prosím naše webové stránky a sociální sítě, kde se všechny informace dozvíte nejrychleji. V případě změn vás bude informovat i naše komerční oddělení. Děkujeme za pochopení.

kresba: Jaroslav Milfajt

B | R | N | O
STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO FINANČNĚ
PODPORUJE MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

Partneři divadla

AUTOCONT

CARent

SPP

ALTA

OKNO STYL
Mezi nebem a zemí. Dokonalá okna.

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

systemek
SW HW

OHL ŽS

BUSINESS CENTRE
VÍDEŇSKÁ

DMB
Dopravní podnik město Brno a.s.

ŽSD

S
Lázně Slatinice
A.D. 1926

JSC BRNO s.r.o.

ARKO společně s VINCI
TECHNOLOGY a.s.

PS BRNO

ALTA MINERALS

Carmen/Flora
kvetinářství a aranžování

HČ KOMETA
BRNO

PSK GROUP
DYNAMICKÁ STAVEBNÍ SPOLEČNOST

IDPS
INŽENÝRSKÉ, DOPRAVNÍ A POZEMNÍ STAVBY

ZOO BRNO

Libor Matouš

Osud někdy rozhodne za nás

Pokud jste si oblíbili muzikál *Mamma Mia!*, Libora Matouše jste si mohli všimnout jako nepřehlédnutelného Peppera, mladého muže, který nadbíhá jedné z Donniných kamarádek Tanyi. Nebo jste si mohli užít Libora v muzikálu *Ráj*, kde hraje postavu Petra v alternaci s Dušanem Vítázkem.

Pohledný talentovaný muž, který na jevišti dokáže zaujmout nejen ženskou část publika, je ale zajímavý svými zálibami a není mu ani lhostejné dění kolem nás. Ostatně posuďte sami.

Libore, nejdřív mi řekni, jak ses vlastně dostal k herectví? Věděl jsi už od dětství, že budeš jednou hercem?

Vůbec ne. Jako dítě jsem do divadla necho- dil. Jednu, dvě návštěvy jsem absolvoval v rámci školy, ale nijak zvlášť mě divadlo neoslovilo. Mým zájmem byl sport, hrál jsem fotbal a volejbal. Až na gymnáziu jsem přičichl k umění. Zaujala mě školní kape- la. Rád jsem zpíval a v tomto období jsem pochopil, že bych si kromě broukání u tábo- ráku chtěl zazpívat... třeba i s kapelou. Kon- taktovat jsem zpěváka školní kapely, který

se stal mým prvním učitelem zpěvu. V tom- to období se poprvé v mém životě dostal do pozadí sport a začal jsem většinu volného času dávat právě kapele a své tvorbě. Začal jsem tehdy uvažovat o studiu na vysoké ško- le uměleckého zaměření. Naštěstí mě spo- lužačka z gymnázia navedla na muzikálový obor. Takže jsem si zjistil podmínky talento- vé zkoušky. Nalézt píseň „lidovou“ a „libo- volnou“ nebylo až tak složité. Báseň jsem si vybral od Václava Hraběte. Tanec padl do rukou osudu. Zbývalo jen najít „muzi- kálovou píseň“. V té době jsem znal myslím

jenom jeden muzikál, takže píseň *Do věží* z filmového muzikálu *Noc na Karlštejně* byla jasná volba. Atmosféra JAMU a uměleckého prostředí si mě získala od prvního momen- tu. Veškerý čas jsem věnoval přípravě na druhé kolo. V rámci příprav jsem si obstaral i lístek na muzikál *Sliby chyby* (v režii S. Slováka), protože jsme museli zazpívat jed- nu z písní v muzikálu. Neuměl jsem tehdy noty, a tak přes zákaz pořizování audiovi- zuálních záznamů jsem si tajně nahrál onu píseň, a poté jsem se ji učil z nahrávky. Opět štěstí, osud, ale věřím, že i píle se proměnily po druhém kole v rozhodnutí „přijít“. A tak to všechno začalo...

Ty jsi nastoupil do ročníku, který vedl Stano Slovák, ale pokud vím, tak jsi po absolutoriu nešel přímo do angažmá. To není úplně obvyklé. Proč to?

Když se o někom řekne, že je „nepopsaný list“, tak já byl v prvním ročníku „strom“, ze kterého ten list teprve (možná) bude. Po nástupu na JAMU jsem věnoval čas všemu stejně. Musel jsem pracovat na své nejslabší stránce (tanci), abych se vyrovnal zkušeně- ším spolužákům z konzervatoří, ale úměrně jsem zanedbával herectví a zpěv, kde jsem tzv. „držel krok“. Proto jsem první semestr třetího ročníku prožil na Erasmu. Konkré- ně v Bratislavě na VŠMU. Nastoupil jsem do prvního ročníku, který tenkrát vedl Michal Vajdička, bývalý umělecký šéf Dejvické- ho divadla, a skvělý slovenský herec Luboš Kostelný, pod jejichž vedením jsem mohl herectví studovat od samých základů. Zpět- ně musím říct, že to byla úžasná zkušenost. Podobné to bylo s mým nástupem „nená- stupem“ do angažmá po škole. Věděl jsem, že chci nejdřív něco umět, nebo se alespoň zdokonalit. Po ukončení posledního roční- ku na JAMU jsem jednal o angažmá s diva- dlem v Šumperku či v Chebu. Nakonec jsem se však závazku zalekl, nebo spíš nějak pro- zřel, že to není to, co chci. Takže jsem nabídky pokorně odmítl a doufal, že to nebyla chyba. Do toho přišla nabídka hrát Maria v *Bídnících* v Bratislavě, což měl být můj prv- ní projekt po škole. Nakonec bylo vše jinak, protože muzikál odložili. Prvním skuteč-

ným projektem po škole byla tedy spoluprá- ce s Martinem Packem v Divadle na Vino- hradech, kde jsem hrál v inscenaci *Konec masopustu*, což byla skvělá zkušenost. Měl jsem tam sice jen tři věty, ale i tak to byla obrovská herecká škola. Martin Pacek mi pak nabídl účinkování v jeho projektu taneč- ního uskupení Lindo, hop!. Do toho jsem si jako každý správný „broadwayský herec“ o víkendech přivydělával jako číšník. Sice jsem zkoušel projekt za projektem (v DJKT, v NdM, na Nové scéně v Bratislavě), ale stále jsem víc přejížděl z města do města a zkou- šel, než „reprízoval“. V Bratislavě jsem pak ale potkal Petra Gazdika, který mě pozval na konkurz do muzikálu *Mamma Mia!*... a já pak najednou našel své jméno u role Peppera. Když jsem šel za Petrem, abych mu podě- koval za vloženu důvěru a krásnou roli, řekl mi, abych se ozval panu řediteli, že by mě chtěl vidět. A takto přišla má nabídka na angažmá do MdB, na kterou jsem bez váhání odpověděl: „Ano.“ Vše se sehrálo tak rychle, aniž bych to nějak plánoval, avšak přesně v pravý čas. Zkrátka osud to někdy rozhod- ne za nás ☺

Ale tvé rozhozené sítě nakonec přines- ly ovoce. Pověz mi, jak to bylo s tvou rolí v nekonečném seriálu *Ulice*, kde hraješ postavu Denise?

To je právě ten „osud“. Na tuto nabídku jsem čekal celý rok. Bydlel jsem kvůli tomu i v Praze. A pokaždé, když jsem seděl tři hodiny ve vlaku nebo se převlékal po směně v restauraci, doufal jsem, že přijde nabídka tohoto typu. A ve chvíli, kdy mám angažmá, nic mi nechybí, volají mi ze seriálu *Ulice*, že se jim hodím na roli Denise a jestli bych mohl přijít na casting. Proběhl v příjem- ném ovzduší a já byl spokojen se svým výko- nem. A byl jsem rád i proto, že jsem na tom nijak nelpěl. Hned druhý den mi volali, že štěstěna padla na mě. Měl jsem ohromnou radost, ale lehká nervozita tam byla taky! Ředitel MdB Stanislav Moša mě přijal do angažmá na základě doporučení, umělecky mě neměl do té doby možnost poznat. A já za ním teď měl jít, týden po podpisu smlou- vy, s prosbou, jestli mi umožní „občas chy-

Zahajovací zkouška *Pretty Woman*, režie Stanislav Moša

S Janou Musilovou v muzikálu *Mamma Mia!*, režie Petr Gazdík

bět skrze natáčení“. K mému potěšení jsem v panu řediteli našel absolutní podporu, za což jsem mu stále vděčný.

Jaké je natáčení?

Probíhá v nesmírně uvolněné a přátelské atmosféře, což je ostatně velmi podobné i zdejšímu divadelnímu prostředí. Divadlo má totiž uvnitř skvělou atmosféru a velmi dobře se zde pracuje. Jsem rád, že i štáb *Ulice* je tak skvěle sehraná parta. Vždycky si vzpomenu na citát Jana Wericha: „Dobré divadlo začíná dobrým vrátným.“ A tak je to jak v divadle, tak v *Ulici*. V obou případech se setkávám se skvělou partou profesionálů.

Jak se ti hraje záporná role?

Nemohu tvrdit, že Denis je úplně záporná role. Myslím si, že je to rozporuplná postava, která má možná pomoci bořit mýty a kliše, která říkají, že drogový dealer rovná se automaticky záporák. Denis je povahou hodný a ochotný kluk, který je připraven pomoci komukoliv, ale má prostě neřest v podobě dealování marihuany. Musí být tedy okamžitě beze zbytku zatracen? Podle mě ukazuje právě postava Denise, že svět není tak černobílý.

Nacházíme se v období, kdy jsou zakázány muzikály a zpěv na jevištích... Zasáhlo tě to nějak?

Půjdu k odpovědi trošku oklikou. Vždycky jsem si myslel, že k hereckému štěstí – naplnění – je zapotřebí velké role, např. Tony ve *West Side Story* nebo role Sama v muzikálu *DUCH*. Ale ono tomu tak není. Nejvíc, co mě zatím za moji celou uměleckou dráhu zasáhlo a nesmírně naplnilo, bylo, když jsem dělal záskok za Kristiana Pekara v muzikálu *O statečném kováři*. Byla tam úžasná atmosféra. Moje první představení po jarní „koronapauze“. Navíc mám rád hudbu Petra Ulrycha. Ale naprosto mě zasáhl děj, kde Černý král zakáže zpívat. Uvědomil jsem si, jak je zpěv důležitý, protože je to zdroj emocí, který dokáže zasáhnout každého člověka. Žádná finanční kompenzace nenahradí rozvoj kultury jako takové. Socializaci. Krásu. Radost. Smích. Rozvoj emocí. Soucitu. Štěstí... Zaráží mě názory typu, že se někdo „obejde bez umění“. Právě v těžké době si lidé pouští hudbu, filmy, záznamy divadelních představení, čtou si knihy. Ale nechci nikomu vnucovat názory. Jen mě mrzí, že často

(a nejen v této tematicke) lidé vidí věci dost černobíle. Jak říkal Forrest: „Pro hlupáka každý hloupý.“

Ty jsi už řekl, že rád relaxuješ v přírodě. Co tedy děláš rád v době volna?

Mám hrozně rád fotbal, který hraji aktivně. Když jsem nastoupil do angažmá, věděl jsem, že spousta mých nových kolegů ráda hraje fotbal. Tak jsem domluvil přes známého pronájem tělocvičny kousek od divadla. Ambice na Ligu mistrů by tam určitě být mohly, ale skromně se držíme při zemi... Navíc v časech mezinárodních zápasů většinou hrajeme v divadle ☺

Také se stále věnuji kytaře a své tvorbě. Někdy z toho vzejde píseň, někdy báseň... podle nálady. Mám také zálibu v oblasti „survival“ a s tím spojenou vášeň v nožích. Avšak asi největším koníčkem je příroda a zmíněná turistika. Letos jsem se chtěl zúčastnit pochodu do Santiaga de Compostela (z Porta), což se bohužel neuskutečnilo, tak jsem prostě jen tak v létě vyrazil pěšky do Krems an der Donau. A byla to nesmírně naplňující a očištná cesta, kterou jsem si ohromně užil, nebo spíš opravdu PROŽIL, jak pozitivně, tak nega-

tivně. Trošku frustrující byla skutečnost, že jdete skoro týden pěšky a pak cesta nazpět vlakem trvá dvě a půl hodiny ☹

Je pravda, že s sebou v autě vozíš kufřík plný věcí, které jsou potřebné pro záchranu?

To souvisí s mojí zálibou v „survivalu“. Prostě půlkilová KPZ pod sedadlem v autě nemůže být na škodu! Například když jsem nedávno čekal dvě hodiny v zácpě na dálnici, byl jsem rád za svůj pětilitrový kanystr s pitnou vodou a sušenky. Pravda, kompas jsem zatím úplně nevyužil, ale člověk nikdy neví! Uznávám, že někomu se to může zdát divné, a plně tento názor respektuji. Je to prostě úchylka ☺ Jsem zastáncem hesla: Raději mít a nepotřebovat, než nemít a potřebovat ☺

S Liborem se tedy nemusíte bát vyrazit nejen na dobrodružství v divadle, ale ani v přírodě jej nic nezaskočí. Třeba se s ním setkáte na toulkách v okolí Brna. Potkáte-li tedy někoho, kdo bude mít za opaskem nůž a na zádech batoh s nepřebornými zásobami, pak se nebojte, je to Libor Matouš.

Text: Helena Brzobohatá, foto: Nikol Wetterová

MdB KLUB

TALK SHOW Z VAŠEHO DIVADLA

Vážení diváci, režisér a herec Petr Gazdík bude se svým týmem připravovat pravidelný pořad *MdB Klub*. Půjde o živě vysílanou talk show z našeho Divadelního klubu, kde se budou pravidelně scházet zajímaví hosté nejen z našeho divadla, aby si spolu s moderátory povídali o všem, co právě prožívají, čím se zabývají, nad čím přemýšlejí a co je zajímá. V rolích moderátorů se budou střídát oblíbení herci našeho divadla – Jana Musilová, Barbora Goldmannová a Jonáš Florián. Až situace dovolí, půjde o pořad, na který si budete moci koupit vstupenky a být součástí živého online vysílání, během kterého bude vedle zajímavého povídání znít pokaždé i živá hudba.

Zatím budeme tato setkávání natáčet bez přítomnosti diváků a již brzy na našem YouTube kanále *MdB TV* najdete pilotní díl, ve kterém Petr Gazdík spolu se všemi moderátory nový projekt představí. Nabídneme vám tak alespoň malou kompenzaci v podobě virtuálního setkání s námi před tím, než se budeme moci znovu setkat v divadle. První díl naší talk show pak proběhne v půlce listopadu. Jonáš Florián přivítá své dva herecké kolegy Kristýnu Daňhelovou a Michala Isteníka. Mluvit budou o tom, jaké to je být součástí českého šoubyznysu, zda je zárná kariéra a sláva tím, po čem každý herec opravdu touží, a o mnoha dalších tématech.

Hubert Ratschker

Rodina je pro mě posvátná věc

Skvělý trumpetista, který je doma v mnoha hudebních i divadelních projektech. Showman, srandista, člověk, se kterým se nenudíte. To všechno je Hubert Ratschker, se kterým jsme si povídali o dnešní zvláštní době, o hudbě i jeho spletité cestě za uměleckým vzděláním.

Huberte, jak se máš?

Mirku, moje tchyně je nejlepší tchyně na světě! Já jsem jí slíbil, že začnu rozhovor právě touhle odpovědí. Ona mi za to uvaří něco dobrého a pohlídá děcka.

Tak já to tam napíšu.

Napiš! Mám se dobře. Jsem šťastnej člověk. Mám krásnou, milující rodinu a práci, která mě naplňuje. Co víc si přát. Když přišla korona, tak jsme se báli, protože nikdo nevěděl, co to je. Naštěstí máme dvorek, kam jsme mohli s dětma, protože ven mezi lidi se

nám nechtělo. Jezdili jsme na dvorku na koložce dokola, až jsme tam skoro vyjezdili kruh. Po třech týdnech jsme odjeli na srub do lesa a tam jsme zůstali s přestávkami skoro až do konce léta. Ve všem špatném hledám to dobré, tak jsem tento čas přijmul jako dar. 5 měsíců 24 hodin denně všichni spolu zašití v lese.

Teď už to tak ostře neprožíváte?

Snažím se na to nemyslet.

K tvým muzikantským začátkům. Ty jsi začal trumpetu studovat na kroměřížské

S Vojtou Dykem a B-Side Bandem

konzervatoři, pokračoval na pražské, ale dokončil v Brně. Proč tak komplikovaná cesta?

To je na delší vyprávění, ale já to zkrátím. Původně jsem se hlásil na ostravskou konzervatoř, ale tam mě z různých důvodů nepřijali, tak jsem šel přechodně na učňák.

Jaký obor?

Mechanik strojů a zařízení. Mám i svářečský kurz, ale umím líp svařit víno než kus železa. Na učňáku jsem byl dva roky. Mezitím jsem jezdil ke kubánskému trumpetistovi a profesorovi Lazáru Cruzovi na kroměřížskou konzervatoř a další rok jsem tam nastoupil. Tam jsem strávil asi rok a něco. No a pak jsem přestoupil do Prahy kvůli holce, kterou jsem miloval. Tam jsem vydržel necelé dva roky, protože za mnou přestoupil spolužák z „Kromclu“ Robert Koniček, a to byl konec. Vyhodili mě tři týdny před koncem školního roku a jeho další rok.

Nějaké kázeňské přestupky?

Jo, strašný! Můj pan profesor měl takovou

tužku, kterou vytukával v hodině rytmus, a říkal: „Pánové, až se tahle tužka zlomí, tak já někoho vyhodím.“ Jednou, když Robert nepřijel do školy, dal mi profesor 500 Kč, ať pro něho jedu, že určitě vím, kde je. Jel jsem pro něj do Kroměříže. Vrátili jsme se vítězoslavně v pátek celí od bláta a ve stavu tomu odpovídajícímu a šli přímo do hodiny. Robert hrál tak, že se trubkou opíral o pult, aby nespádl, a já usnul na stole. Když jsem se probral s rýhou na čele od hrany stolu, zaslechl jsem prasknutí – ona zmíněná tužka se zlomila. Tehdy jsem byl podmíněčně vyloučen a odjel jsem k mé spolužačce Pimpě na absolventský koncert do Kroměříže. Tam mě pak napráskal jeden profesor, co učil trombóny, a pak mě vyrazili definitivně, protože já byl jakože oficiálně doma nemocný, abych na ten koncert mohl jet.

A pak teda Brno?

Ne hned! Můj tata kamarádil s tehdejším ředitelem konzervatoře Evženem Zámeč-

níkem. On byl tenkrát na chalupě a my za ním přijeli, aby si mě poslechl. Stál u míchačky a já mu u toho troubil. Poslechl si mě a řekl, že dobrý, akorát že mě nemůžou přijmout, protože mě ze studia vyloučili. Takže jsem musel rok počkat, abych mohl udělat zkoušky.

Jak jsi trávil ten rok čekání na další studium?

Prodával jsem křečky a kopal plyn. U nás v Pasece měl jeden známý kopáčskou firmu. Naši na mě byli samozřejmě naštvaní, takže jsem musel jít makat. Vstával jsem každý den ve čtyři ráno a jezdil dělat výkopy. Mimo jiné jsem kopal plyn před hudebkou v Uničově, kam jsem chodil. To byla ostuda, rozumíš! Když jsem se dostal na konzervatoř, tak mě oslavovali a já nakonec kopal před hudebkou plyn. Schovával jsem se, aby mě nikdo neviděl. Časem jsem s tím ale sekl a soustředil se jenom na to, abych udělal zkoušky. A zaplaťpánbu jsem se dostal k profesorovi Vladimíru Weberovi a po rozdělovacích zkouškách jsem nastoupil do třetího ročníku. Mimochodem na konzervatoři mě učil Karel Cón z harmonie. To byla inspirace. Nebýt něj, tak v divadle vůbec nejspíš.

A k tomu došlo jak?

Karel Cón za mnou jednou přišel, to jsem byl ve čtvrtém ročníku, že se u „Mrštíků“ bude připravovat nový muzikál *Svět plný andělů*, a draftoval mě. A to bylo moje první představení. Mimochodem 27. října 2020 to bylo přesně 20 let, co jsem to hrál poprvé. To mi bylo 23 a den nato slavila moje nynější žena deváté narozeniny!

A od té doby už jsi divadlo neopustil.

Tak, od té doby jsem začal hostovat a v roce 2005 jsem udělal konkurz a jsem stálým členem orchestru MdB.

Tu konzervatoř už jsi konečně dokončil?

Jo! Ve čtvrtáku jsem se dostal taky na JAMU, chvílku jsem stíhal obojí, ale se svým profesorem na JAMU jsem si nerozuměl, takže jsem odešel a dodělal jsem tu „konzervu“.

Tvým prvním učitelem byl tvůj tatínek, že?

Ano, tatínek studoval trumpetu na ostravské konzervatoři u Quida Fišera, což byl le-

gendární pedagog, kterého zničili komunisti. On už tenkrát zastával americkou školu a měl skvělé materiály. Tata za ním jezdil na motorce z Dlouhé Loučky, kde bydlel jen s maminkou, mojí babičkou. Můj děda byl krejčí a šil za války pro Hugo Bosse. Ten byl osobním módním návrhářem pro Hitlera. Dědu odsunuli po druhé světové válce zpátky do Německa.

Babička mohla zůstat?

Babička byla Češka a do Německa jít nechtěla. Tata viděl poprvé svého otce, když mu bylo 25 let.

A jaký měl tatínek vliv na tvoje hudební směřování?

Byl na mě přísný! On nikdy neměl problém něco zahrát. Takže když mi něco nešlo, vůbec to nechápal. Když byl problém, říkal mi, že málo cvičím. Třeba když jsem hrál na koncertě, seděl úplně vzadu a zvedáním rukou mi počítal chyby. Nebo jsem musel doma cvičit s nataženým minutníkem na vajíčka, dokud nezazvonil. Ale já jsem mu strašně vděčný. Vůbec nevím, jak by můj život vypadal nebýt jeho a maminky.

Ty pochopitelně nehraješ jenom v orchestru MdB, ty se různými projekty jenom hemžíš... Na co bys rád vzpomněl, co tě bavilo?

To bychom se tady tím probírali dlouho, co toho bylo, ale kdybych měl vzpomenout na asi nejsilnější zážitek ve svém muzikantském životě, tak to bylo turné B-Side Bandu s Kurtem Ellingem, což je nejlepší jazzový zpěvák na světě!

A něco z blízké doby, co tě čeká a na co se těšíš?

No nedávno jsme s B-Side Bandem dotočili novou a naprosto výjimečnou desku s názvem Folk Swings. Jsou to swingové úpravy českých folkových legend. A bude to naprosta pecka! Prostě pěkný písničky ve swingovém kabátku. Já ty věci už slyšel a je to boží! Podle mě to bude nejlepší deska, kterou jsme kdy s B-Side Bandem udělali. Hostují na ní legendy jako Vlasta Redl, Jarek Nohavica, Radek Pastrňák z Buty a další. Z mladé generace např. famózní Ewa Farna a naše kolegyně Kristýnka Daňhelová.

Měsíční kámen, režie Stanislav Slovák

Na tu desku se moc těším! Nevzpomeneš si na nějaký hudební úlet, který jsi zažil?
No jasně! Třeba jednou jsem podepsal smlouvu, že budu vystupovat s umělci z Monte Carla. A vyklubal se z toho cirkus. Dva měsíce jsem hrál v Portugalsku v cirkuse s medvědama.
Ty seš tělem i duší showman, často se objevuješ i v jiných úlohách než pouze orchestrální nebo sólový hráč...

No jo, když něco takového přijde, tak jsem rád.

Třeba tvoje role v inscenaci Měsíční kámen...

Jo, to jsme tak pařili v klubu, já už jsem docela v ráži a říkám: „Já dostat nějakou roli, tak bych vám ukázal!“ Sranda! A za dva dny mi v divadle řekli, že se mám dostavití za panem Slovákem do kanceláře. To mi přišlo nějaký podezřelý! Když jsem vešel, seděla tam známá trojka Slovák, Štěpán, Šotkovský a řekli mi, že mám teda tu roli slepého trumpetisty Josého. Já na to, že to byla legrace, ale oni: „Ne, budeš to hrát a hotovo!“

Jak jsi to zvládal?

Dali mi dokonce i nějakou větu. Na první čtené zkoušce jsem seděl a čuměl. Čekal jsem, až přijde ta moje věta a úplně jsem se klepal. Nakonec stejně tu repliku škrtli. Bylo to ale neskutečné představení. Skvělá parta v čele s Martinem Havelkou. Vždy, když přišel do rekvošky a sedl si vedle mě, připadal jsem si jak prd. Úplný nic. Byl pro mě velkou autoritou a moc jsem si ho vážil, a tak to i zůstane. Jsem nesmírně vděčný, že jsem dostal příležitost kráčet s takovým obrem, jako byl Martin.

Huberte, jak trávíš volný čas?

Teď hlavně s rodinou. Rádi jezdíme na výlety nebo za dobrým jídlem a pitím. Moje rodina je pro mě posvátná věc a s ní se rozhodně nenudím! Předtím jsem ale dělal věci, který si ani nedokážeš představit. Užil jsem si všeho nadmíru a s chutí!

Mockrát děkuji za rozhovor.

Text: Miroslav Ondra, foto: Tino Kratochvil

Máme už více než 22 000 fanoušků. Děkujeme, že jste s námi!

Jana F.: MdB naše nejmilovanější, budeme za tebou stát v časech dobrých i zlých, protože bez tebe to nejde. Rádi Tě budeme podporovat i nadále jak jen to půjde, protože patříš do našeho života a jsi sluncem v našem životě ❤️❤️❤️ Držte se všichni a hlavně buďte zdraví. Brzy na činohře na viděnou 🌞

Roman a Iva P.: Zdravím do úžasného celého divadla 🌻🌻🌻 jste všichni... myslím úplně všichni od podlahy až ke stropu úžasní 🙌🙌🙌 Tahle situace mě (NÁS VŠECHNY) moc mrzí, ale optimismus musíme dále podporovat, a to vy všichni v divadle moc dobře umíte... ❤️ Přeji vám, ať se vše brzy urovná a jedete zase na plné obrátky 😊🙌

Jana C.: Díky moc z Prahy do Brna, přátelé, držme se, budme k sobě laskaví, protože láska je lék na všechny bolesti světa, láska je nejsilnější zbraň. ❤️🙌❤️

Gabriela T.: Jste všichni úžasní, chodím se k vám odreagovat od všeho stresu, teď jsme v sobotu ještě stihli *Mamma Mia!*, strašně jsme si to užili. Těšili jsme se na *Pretty Woman*, věřím, že se brzy dočkáme a nebudeme muset do země krále Miroslava 😊 DRŽTE SE!

Hana K.: Přeji všem hercům i všem, kteří v divadle pracují v jiných profesích, aby tohle nelehké období brzy a v dobrém skončilo! Moc mi chybíte, ale musíme vydržet... hodně štěstí a zdraví všem, budu se těšit na další setkávání v milovaném divadle!

Eva J.: Vydržte. 🌱...máme vás moc rádi...❤️ a třeba se sejdeme 11. 11. 2020...🌻...i přes Covid jsem zakoupila vstupenky... alespoň malá podpora 🙌

Jana V.: 🙌 jste nejlepší... máme vás rádi, držte se, jsme s vámi ❤️

Dana Ch.: Držím nám všem, divadlu, hercům a všem dalším pracovníkům v divadle i nám divákům palce, aby brzy tyto základy padly! Těším se na další krásná představení.

Gabriela N.: Včera jsme viděli nádherné představení *Noc pastýřů*, zanechalo to ve mně hluboký zážitek a mnoho témat k přemýšlení. Moc se těším, až zase začnete hrát.

Petrula K.: Je to hrozná doba. Ale všichni se držte, dávejte na sebe pozor. Ať se ve zdraví setkáme. My v hledišti, vy na jevišti. Nebojte, bude líp. A vše zvládneme ❤️ Krásný den.

Melánka S.: Jste báječní, prostě nejlepší divadlo! 😊 Máme vás moc rádi a přejeme hodně ale hodně zdravíčka, jsme s vámi! ❤️

Petr M.: Nějak se přežila karanténa, doufáme, že se to zvládne i teď. Držím všechny 4 palce 🙌🙌🙌❤️

Lenka P.: První představení, kde jsem Martina Havelku viděla naživo, bylo *Sluha dvou pánů* a wow, kam se hrabala ostatní ztvárnění, bylo to prostě dokonalé a parádní!!! A pak následovala další... *Slaměný klobouk*, *Hair*, *Blbec k večeri*, *My Fair Lady ze Zelnáku*, *Mary Poppins*, *Horečka sobotní noci* a *Představ si...*, kde jsem ho viděla naposledy. Úžasný herec, smekám pomyslný klobouk a tleskám, byl to PAN HEREC 🙌

Petr M.: *Sluha dvou pánů* byla one man show pro Martina Havelku a jeho skoky na skate byly neuvěřitelné. Dnes už skáče z obláčku na obláček a kouká na nás všechny seshora, zůstává v našich srdcích a stále bude dohlížet na své kolegy i následníky, aby to v MdB „neflákali“, až se to tam zase rozjede naplno.

Roční předplatné 2021

Nepropáskněte nákup abonmá na rok 2021! Svá stálá místa v hledišti si nyní můžete zajistit i jako zcela noví předplatitelé! Roční předplatné vám dá pět kouzelných večerů s těmi nejlepšími muzikálovými i činoherními kusy z našeho repertoáru. Nákupem abonmá uděláte radost nejen sami sobě a svým blízkým, kterým ho můžete věnovat jako dárek, ale také tím podpoříte své diva-

dlo! Pro rok 2021 pro vás navíc byly vybrány skutečně divadelní lahůdky, a to sice inscenace *Grand Hotel*, *Pretty Woman*, *Lakomec*, *Žebrácká opera* a *Antonius a Kleopatra*. Roční předplatné 2021 si můžete vyřídit přes komerční oddělení (komercni@mdb.cz, 533 316 352) či ho lze objednávat i online na webových stránkách www.mdb.cz již od **16. listopadu 2020!**

Lakomec

Žebrácká opera

Antonius a Kleopatra

Grand Hotel

Napsali o nás

Antonius v milostných tenatech Kleopatry

Shakespearova milostná tragédie *Antonius a Kleopatra* je oříškem pro diváky i divadlo. Divák by měl být alespoň trochu poučen o dějinných souvislostech a neplést si Octavia Caesarova s jeho strýcem, slavnějším Gaiem Juliem Caesarem, o němž nepadne ani slovo. Postavy o všech událostech (bitvách) mluví, na jevišti se odehrávají výhradně scény složitých mezilidských vztahů. Obecně je osa příběhu známá, nicméně v podání herců Městského divadla Brno je velmi příjemné znovu sledovat triumvíra a slavného vojevůdce Marca Antonia v milostných tenatech Kleopatry.

Zvláště, když režisér a ředitel divadla Stanislav Moša vybral protagonisty z nejznámějších, Ivanu Vaňkovou a Petra Gazdíka. Většina diváků ví, že jsou již dlouho partneri i mimo divadlo. Tato skutečnost však

nebyla pro režiséra žádným důvodem pro výběr Gazdíka, ujistil novináře před premiérou. Ivanu Vaňkovou měl totiž jako vládkyni Egypta vytipovanou hned, o partnerovi přemýšlel déle. Vybral dobře. Kleopatra skvěle vystihuje rychle se měnící nálady. Je milující ženou, hysterkou, je chladně uvažující i rozváznou, je vznešenou i nízkou. Petr Gazdík s Kleopatrou trochu kontrastuje, své city nedává najevo tak vášnivě. Je zamilován, ale stále trochu chladně uvažuje. Nezklamal ani Michal Isteník v roli Domitia Enobarbuse, Antoniova přítele. Vtipně glosuje děj, ironizuje. K tomu dělá své typické grimasy, moc mu to sluší a divákům se líbí. Vážnější je v momentě, kdy Antonia zradí. Je to podle skutečnosti, jinak tuto postavu Shakespeare pěkně vymodeloval podle svého. Méně výrazný je Jakub Uličník ve zmíněné již postavě triumvíra Octavia Caesarova. S Antoniem se střetává, jejich dialogy jsou ve hře stěžejní, ale cítíte, že by to chtělo, ze strany

Křídla 2019/2020 Divácká anketa

Nejoblíbenější herec:

Nejoblíbenější herečka:

Nejvýraznější tvůrčí počin: (dramaturgie, scéna, kostýmy, hudba, choreografie, rekvizity, masky, plakát atd.)

Nejoblíbenější inscenace:

Václav Havel / *Žebrácká opera*

B. Andersson, B. Ulvaeus, C. Johnson / *Mamma Mia!*

M. Urban, S. Slovák, J. Šotkovský / *Santiniho jazyk*

Johann Nepomuk Nestroy / *Pro nic za nic*

Z. Merta, S. Moša / *Ráj*

J. Milton, D. Gombár / *Ztracený ráj* (zpráva o člověku)

L. Davis, R. Wright, G. Forrest, M. Jeston / *Grand Hotel*

William Shakespeare / *Antonius a Kleopatra*

B. Němcová, P. Ulrych / *O statečném kováři*

Octavia, trochu víc dražvu. Uličník je ovšem výborný herec i komik, lépe mu sednou role jiného typu. Mluví se kultivovanou češtinou překladatele Jiřího Joska. Slyšíme ji rovněž z úst Viktora Skály v roli další důležité postavy, triumvira Marca Aemiliuse Lepida, pěkně zní od Dagmar Křížové v roli Antoniovy manželky Octavie. Výrazněji svoji postavu vzbouřence Sexta Pompeia pojal Dušan Vitázek, neztrácel se ani Jiří Mach coby Thidias. Mezi všemi, i nejmenovanými postavami, zcela logicky vyniká ústřední dvojice. Ivana Vaňková ještě dlouho nebude stárnoucí Kleopatrou, o to více vnímáme její půvaby coby svůdnice významných mužů. Režisér Stanislav Moša se přiblížil filmovému představení, rychlými prostřihy se ocitáme střídavě v Egyptě a v Římě. Jak sám sdělil, původní autorův text zkrátil zhruba o 30 procent – pro větší přehlednost a pro divákově lepší soustředění. Scénograf Christoph Weyers vytvořil pro Činoherní scénu čtyři čtveřice vysokých sloupů vzdáleně evokujících architekturu obou lokalit. Při střídání místa děje mění každá čtveřice svoji polohu. Výrazným oživujícím prvkem je hra světel (David Kachlíř), působivé je tlumené osvětlení uvnitř každého sloupu. Výtvarnice Andrea Kučerová oblékla antické postavy do současných kostýmů, „antický“ střih mají některé šaty Kleopatry a Octavie. Hudbu Mirko Vuksanoviče téměř neslyšíme, ale je příjemná, ladí s textem i scénou. Vynechat tuto inscenaci by byla škoda.

9. 9. 2020 (tr) www.brnozurnal.cz

Hlasujte v divácké anketě Křídla a oceňte výkony těch, kteří si to podle Vás zaslouží nejvíce! Hlasovat můžete vícekrát, ovšem pouze prostřednictvím tohoto hlasovacího lístku (internetové zaslání hlasů je zrušeno), který najdete v každém vydání časopisu Dokořán, ve foyeru Činoherní a Hudební scény či pokladnách MdB. Výsledky ankety vyhlásíme v prosinci 2020 během slavnostního předávání cen.

Vyhrát však můžete i Vy! Každý měsíc vylosujeme jednoho šťastlivce, který od nás získá věcnou cenu. Proto prosím vyplňte také Vaši e-mailovou adresu a telefon, abychom se s Vámi mohli spojit.

Jméno:

E-mail:

Tel. číslo:

Anketní lístek vhodte do schránky ve foyeru Činoherní či Hudební scény nebo v centrální pokladně MdB nejpozději do 30. 12. 2020. Děkujeme!

Městské divadlo Brno

Lidická 1863/16, 602 00 Brno, +420 533 316 360, predprodej@mdb.cz

Prožít alespoň pár dní života v luxusu. V Brně měl premiéru muzikál *Grand Hotel*.

(...) *Grand Hotel*, stejně jako řada titulů této scény, přináší „tak trochu jiný muzikál“. I když nepostrádá velkou love story, rozhodně nekončí happyendem. Je prostě výsekem života se vším všudy. (...) Příběhy sedmi stěžejních (a několika dalších) postav vypráví prokomponovaný hudební proud, v němž se prolétají jejich motivy s drsnější hudbou company představující hotelový personál.

Nicméně *Grand Hotel* není *Cabaret*, politika se ho téměř nedotýká, svět luxusního hotelu žije svými příběhy – slavné primabaleríny na konci kariéry, krachujícího průmyslníka, který si marně chce zachovat čistý štít, dívky snící svůj americký sen, krásného barona topícího se v dluzech i židovského účetního, který touží si svůj blížící se konec osladit vzrušujícím životem v anonymním hotelovém luxusu. Některé příběhy působí nedokončeně nebo až banálně, jiné diváka zasáhnou svou opravdovostí.

Stejně tak je tomu i s hudebním jazykem muzikálu: rafinovaně hudebně vystavěné plochy střídají songy, které působí především na divákovy city, ale nechybí ani dynamická taneční čísla svědčící o inspiraci energickým dobovým jazzem. Dohromady to zní ne vždy kompaktně, ale rozhodně ne nudně. Zvláště pak v kvalitním hudebním nastudování orchestru MdB pod taktovkou Františka Šterbáka a sborových scén pod vedením Jany Suchomelové.

Grand Hotel uvedl ve slovenské premiéře v roce 1993 režisér Jozef Bednárík na jeviště bratislavské Nové scény. Na českou scéně se poprvé dostává až nyní v Brně v režii Stanislava Slováka s temperamentní i romantickou choreografií Hany Kratochvilové. Monumentální *Grand Hotel* s jeho starobyloou noblesou s odleskem secese vytvořil scénograf Jaroslav Milfajť a krásné dobové kostýmy navrhly Andrea a Adéla Kučerovy.

Silně obsazený brněnský soubor má dvojí obsazení pro všechny postavy. Na první premiéře zazářila jako Jelizaveta Grushinskaya Markéta Sedláčková s vrcholem v perfektně herecky i pěvecky podané písni *Bonjour Amour*. Pro roli Otto Kringeleina se zjevně narodil Oldřich Smysl, postavu umírajícího účetního dokonale prožil, zazpíval i zatančil.

Kristian Pekar nejen oslnil svým zjevem jako atraktivní Felix von Gaigern, ale diváky v duchu postavy znejistil, zda je jeho baron spíš gaunerm či opravdu zamilovaným gentlemanem. Sekretářku Friedu Flamm s naivitou i podtónem tvrdé životní zkušenosti ztvárnila s pěveckou, pohybovou i hereckou jistotou Marta Matějová. Pochvalu ale zaslouží i další herci, ať už je to Pavla Vitázková v roli oddané spolence Raffaealy Ottanio, Milan Němec jako ředitel Preysing, Lukáš Janota coby zahořklý cynický komentátor doktor Otterschlag, Jonáš Florián jako životem zkoušený recepční Erik i představitelé dvojice temperamentních hotelových boyů Patrik Földeši a Tomáš Smečka či skvělý taneční pár Barbora Remišová a Michal Matěj. Zmínit je samozřejmě třeba i tradičně energickou, přesnou, nepřehlédnutelnou a nepřeslechnutelnou company.

Radmila Hrdinová, *Právo*, 6. 9. 2020

Nesmrtelná česká komedie s písničkami

Prouza: Neříkej mi šatnářkám matko! Tady ne!

„Tak třikrát whiskey s ledem, ať trošku popojedem, a dámám Hennessy...“ To je tak, když si poctíví venkovští fasádníci, kteří přijeli pracovat na obnově hlavního města, chtějí trošku vyhodit z kopýtko. „Když Praha za noci zazáří neonem, není mi pomoci, já slyším – Pojď, honem!“

Skopec: Dobře, je to moje vina, tu slivovici jsem tam brát nemusel, to je fakt. To přiznávám.

Po špatné zkušenosti v luxusním Embassy Baru se rozhodnou, že musí být k nerozeznání od pražských lvů salónů. Skopec, Petrtýl a Prouza si proto pořídí příslušné večerní obleky, a dokonce absolvují lekce společenské výchovy a tance u emeritního profesora Dvorského. Když zedníci převlečení za gentlemany konečně okouzlí tři elegantní krásky, netuší, že ty si – podobně jako oni – na lidi velkého světa jen hrají...

Trčková: To lešení je zlatý důl, abych to nezakřikla.

Není snad nikdo, kdo by neznal kultovní komedii scenáristy Vratislava Blažka a režiséra Zdeňka Podskalského *Světáci* z roku 1969, a mnoho lidí z ní cituje dodnes. Už zdaleka ne všichni ovšem vědí, že tento

nesmrtelný snímek začal natáčet režisér Podskalský krátce po srpnové okupaci v roce 1968. Nálada na place prý byla zpočátku velmi pochmurná, což se Zdeněk Podskalský snažil změnit tím, že dal hercům (zejména famóznímu fasádnickému triu Jiří Sovák – Vlastimil Brodský – Jan Libíček) velký prostor k improvizaci.

Dvorský: Nevydарили se všichni, ale z tisíců mladých rozpustů jsem udělal gentlemany a z tisíců neposedných čiperek dámy, které mohly směle vejít kamkoli.

Žel, rok 1948 udělal konec mému snažení...

Výsledkem byl počín, který právem patří do síně slávy českého filmu. Dílo plné ironie i hluboce lidského humoru si s pochopením střílí z malého českého člověka a rozesmává další a další generace diváků z filmového plátna, televizních obrazovek i jevišť. Kdo z nás ostatně nepodléhá občas pokušení vypadat před ostatními noblesněji, vzdělaněji a kultivovaněji, než je tomu ve skutečnosti?

Petrtýl: Ta barevně jaksí připomíná jistý vizuálně předmětný kontrast z té známé paranoické kompozice famózního Salvátora Dalí. Máte taky takový dojem, madam?

Inscenační úprava Stanislava Slovák a Jana Šotkovského nevychází jen z filmových dialogů, ale vrací se i k původnímu Blažkovu scénáři a vše doplňuje novými písněmi a scénickou hudbou **Karla Cóna** (též autor hudebního nastudování). Režisér **Stanislav Slovák** pak ke spolupráci přizval **Jaroslava Milfajta** (scéna), **Andreu Kučerovou** (kostýmy) a **Martina Packa** (choreografie). V ústředních rolích se představí **Petr Halberstadt** (Skopec), **Michal Isteník** (Prouza), **Jakub Uličník** (Petrtýl), **Markéta Sedláčková** (Božka), **Pavla Vitázková** (Marcela), **Barbora Remišová** (Zuzana), **Ladislav Kolář** (Dvorský) a **Drahomíra Hofmanová** (Trčková).

-mo- + -jš-

Divácká anketa Křídla čeká na vaše hlasy!

Ač se může zdát, že je naše divadlo ztichlé, opak je pravdou! Zatímco my pro vás chystáme nové inscenace, vy vzpomínejte na inscenace už viděné, zvolte tu nejoblíbenější a hlasujte pro ni v naší anketě. Svým hlasem můžete podpořit i vybraného herce a herečku či jiný tvůrčí počin. Jelikož vyhlášení ankety proběhne až na začátku příštího roku, je možnost hlasování prodloužena do konce roku 2020! A nezapomeňte, že na vylosované hlasující čekají divadelní odměny! Z důvodu omezené možnosti vhodit hlasovací lístek do boxu v pokladně, můžete nově hlasovat i odesláním elektronického formuláře na www.mdb.cz. K hlasování pomocí anketních lístků se vrátíme, až to situace dovolí.

V příštím čísle

- Božka, Marcela a Zuzana... tři dámy z komedie *Světáci*. V chystané inscenaci režiséra Stanislava Slováka to budou Markéta Sedláčková, Pavla Vitázková a Barbora Remišová, které vám v příštím čísle prozradí, jak u nich vypadají Vánoce a na co se v novém roce těší
- Těšit se můžete i na rozhovor s Igorem Ondříčkem, který vám mimo jiné o něco blíže představí muzikál *Pretty Woman*
- Oslavíme 70. narozeniny Ladislava Koláře
- A mnoho dalších aktuálních zpráv a informací z vašeho divadla...

Mediální partneři

DOKOŘÁN LISTOPAD 2020

Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Kateřina Vižďová

Grafická úprava:

Jitka Hloušková

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

259. číslo

Vydalo MdB

za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 23. 10. 2020

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

foto: Tino Kratochvil

Noc pastýřů

Viktor Skála, Jana Musilová

Josef Bouček
NOC PASTÝŘŮ

drama o boji talentu s mocí

režie Petr Gazdík

Premiéry 19. a 20. září na Činoherní scéně